

som man paa de forskellige Omraader maatte anse for paa krævede og forsvarlige. Der er, siden Lovforslaget fremsattes, selvfølgelig forhandlet om en Række Industriers Forhold, ogsaa om Forhold, der formentlig ikke kan falde ind under denne Lov. Der er allerede forhandlet om flere Spørgsmaal med Finansministeriet, under hvilket, som bekendt, Toldloven sorterer, og som forskellige Industrier derfor staar i Berøring med.

Den samlede Sum, der tænktes stillet til Raadighed, var 6 Mill. Kr., tilvejebragte paa den Maade, at man paalagde Arbejdsløshedsfonden at udrede Halvdelen, medens Staten skulde udrede den anden Halvdel direkte. Efter Oplysninger, der forelaa om Arbejdsløshedsfondens økonomiske Evne, maatte dette anses for forsvarligt, og jeg kan ikke se andet end, at det ganske nøje svarer til det, der er Princippet i væsentlige Bestemmelser vedrørende Arbejdsløshedsfonden, nemlig Ønsket om at skaffe Arbejde til de arbejdsløse fremfor at yde Understøttelse. Det Arbejdsudvalg, der paa Socialministeriets Foranledning har været nedsat paa et tidligere Stadium af denne Krise, og som har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Forcering af offentlige Arbejder af Hensyn til Arbejdsløsheden, har ogsaa været inde paa Drøftelse af Spørgsmaalet om en Tilskudsydelse fra Arbejdsløshedsfonden til Støtte for industriell Virksomhed, uden dog at stille noget Forslag, hvilket formentlig ogsaa maatte siges at ligge udenfor den Opgave, det paagældende Arbejdsudvalg havde. Men man har altsaa ikke været blind for, at en saadan Virksomhed meget naturligt stemte med, hvad der maatte kunne paalægges Arbejdsløshedsfonden. De 6 Mill. Kr. er bibeholdt ved den Behandling, der har fundet Sted i Folketinget, men der er foretaget en Deling af Summen, saaledes at 3 Mill. Kr. skal stilles til Raadighed for den Tilskuds virksomhed, som jeg har omtalt, og som var Lovforslagets eneste oprindelige Opgave, medens den anden Halvdel, de øvrige 3 Mill. Kr., der ydes af Staten, skal anvendes som Laan til Industrier, der maatte kunne anvende den Form for Støtte, saaledes at disse Laan en vis Tid er rentefri og derefter forrentes og afdrages paa nærmere angivne Vilkaar. De er rentefri og afdragsfri de første 2 Aar, derefter forrentes de med 5 pCt. og afdrages i 4 Aar med en Fjerdedel aarlig.

Tanken om en Laaneverksamhed er jo i og for sig ikke ukendt, vi har allerede nu en Bevilling til at medvirke ved Tilvejbringelsen af Eksportkreditter, og det har

derfor meget naturligt været et Spørgsmaal, som Kriseværnsudvalget drøftede som Led i de Foranstaltninger, der kunde tænkes bragt i Anvendelse, at skabe en Form for Ydelse af Laan. Ganske særlig har man tænkt paa Eksporten, men i øvrigt har det ogsaa været indenfor Udvalgets Synskreds, at der maaske tillige kunde hjælpes paa anden Maade ved Laan, f. Eks. til Nyorganisering af Industrier, til Anskaffelse af nye Maskiner, hvor de forhaanden-værende er forældede og derfor for kostbare i Drift. Kriseværnsudvalget havde imidlertid ment, det var formaalstjenligt at vente med denne Sag til de senere Foranstaltninger, man skulde ind paa. Men da Folketingsudvalget altsaa har beskæftiget sig med dette Laanespørgsmaal og har ønsket allerede nu at føre Sagen frem til Løsning ved det foreliggende Lovforslag, har jeg i hvert Fald ikke af principielle Grunde kunnet modsætte mig det. Selv om jeg jo ikke mener, at den Form, man her har valgt, er den absolut eneste mulige, og selv om det maaske ogsaa vil vise sig, at den vil støde paa praktiske Vanskeligheder, kan jeg naturligvis ikke have noget imod, at Forsøget gøres. Jeg gaar ud fra, at hvis Loven vedtages, og det skulde vise sig, at dette Forsøg ikke falder særlig heldigt ud, hvis de 3 Mill. Kr., der er stillet til Raadighed til Laan, ikke bliver beslagnede, men man vil anvende den anden Side af Løven, saa vil det ikke støde paa større Vanskeligheder at vende tilbage til Rigsdagen med Opfordring til paa dette Punkt at foretage en Ændring af den Plan, der nu er lagt. Men der vil jo være rigelig Tid til at foretage dette Forsøg og undersøge, om den Form, som Folketingsudvalget har valgt, maatte være egnet til at bringe nogen Hjælp.

Der er i Forbindelse med denne Sag peget paa, at en af Vanskelighederne er Valutaforholdene sammenholdt med de herskende Priser, og Ønskeligheden af at faa Prisfaldet fremskyndet er derfor meget naturligt fremhævet, et Ønske, som man fornuftigvis deler i vide Kredse, idet ingen kan siges at være interesseret i, at Varepriserne holdes oppe i et kunstigt Niveau — ingen i Forbrugernes Kreds i hvert Fald, hvorimod det jo neppe er sandsynligt, at denne Interesse helt falder sammen med deres, som ligger inde med Varelagre, og som skal foretage Prisnedsættelsen. Men det er dog utvivlsomt, at vi er inde i Prisfaldsperioden, og det er vel ogsaa rigtigt, at denne Prisfaldsperiode i Forbindelse med Forventningerne om større Prisfald desværre i nogen Grad har medvirket til, at Krisen